

oma hobusega rahuliste wöis hingata. Nönda walmiostas tema öö waastu köik heaste.

Teised wennad oliwad edasi sõitnud, kuni juba pimedaks oli läinud. Siis ei wöinud nemad ei hoosteole toitu ega tulele puid leida. Õöse tuli kange kilm ja suur lume sadu ja nemad pidivad laageda taewa al ilma varjuta öömaja pidama. Kange kilm ja suur lumi waerivad neid hirmisaste. Kui neorem wend trisel hommikul wara ülesärkas, läks ta wiibimata teese, aga kuda ehmatas ta, kui oma wennad lume sees surnud ja külmaist kangeks tehtud leidis. Köik katshed, neid eluse tagasi hüüda, oliwad üöna ilma asjata. Tema tegi sellepäraast haua ja mattis neid kurva südamega maha. Selle raha, mis wendadel kaasas oli, wöttis ta enese käite.

Mõne päeva pärast läks ilni pehmemaiks, suumi mägede peal sulas ära ja täitis jöed ja orud suure weega. Tema tuli ühe oja ääre, mis nönda weega oli täidetud, et ilma hädaohutu mitte wöimalik ei olnud üleminna. Ta mõtles kuninga öpetuse peale, astus hobuse seljast maha ja wöttis nöunkö, nii haua vodata, kuni liig wessi pidi ärajookoma. Mõne tunni pärast tulivad faks kuningliku teendrit teisese poole oja ääre; neil oliwad faks eeslit raske foormatega kaasas.

„Mis pärast ei soida sina mitte üle?“ hüüdsvad nemad üle oja. „Sellepäraast et wessi wäga suur on,“ waastas noor mees, „ma tahab vodata, kuni see alaneb.“ „Siis wöid ja kül haua vodata,“ waastavad kuninglikud teendrid naerdes ja sõitsivad oja siöse; aga keskel oja wajusivad nemad silmapill alla ja kadusivad ära oma eeslitega tükkis. Suur wessi neelas neid ära ja wiis edasi. Noor mees tänas Jumalat selle eest, et ta mitte nönda ettevaatamata oja siöse ei läinud ja ootas, kuni suur wessi üöna oli äraalanenud; siis läks ta hobuse seljas ettevaatlikult ojast läbi. Kui tema oja keskole oli joudnud, nägi tema faks fotti oja põhjas olevat; ta pidas kinni, astus hobuse seljast maha ja kandis fotid välja, tegi neid lahti ja leidis kuldrahaga täidetud olevat. Mõne päeva pärast joudis ta önnelikult oma isamaale ja leidis omad ilma wigata olevat.

Teiste wendade naesed aga, kui nemad nägivad, et uende mehed mitte tagasi ei tulnud, küüsivad, kuhu nemad olla jäanud. Noormees ei tahnud neid mitte nii ruttu kurivaštada ja ütles, nemad olla kuninga juure jäanud, et veel rohkem tarkust ja teadmist öppida, kui neil ühe aasta sees wöimalik oli olnud. Ta otsis enesele ilusa maja, püssid ja ajad ja elas mirkuses ja õigla-